

II.

První ze tří duchů

Když se Skruž probudil, byla taková tma, že nemohl rozeznat průhledné okno od tmavých dveří. Snažil se proniknout temnotu svýma rysíma očima, a vtom zaslechl odbíjet z nedalekého kostela hodiny. Poslouchal, kolik je.

K jeho překvapení odbily hodiny šestou, sedmou, osmou až dvanáctou a pak ztichly. Dvanáctou! Vždyť byly sotva dvě, když šel spát. Asi do nich spadl nějaký rampouch a hodiny se porouchaly. Znovu se zaposlouchal, ale opět rychle odbily dvanáct a umlkly.

„Ale vždyť to není možné,“ řekl Skruž, „abych spal celý den, až do druhé noci! Že by bylo něco v nepořádku se slun-

cem?“ Celý zmatený vyskočil z postele a štrachal se k oknu. Rukávem županu setřel z okna jinovatku, ale viděl jen hustou mlhu a ostrý mráz a zjistil, že venku nepanoval žádný shon lidí ani poplach, jaký by tam jistě byl, kdyby noc pohltila svět. Skruž si zhluboka oddechl. Ale... jak by mu věřitelé mohli do tří dnů zaplatit směnku, kdyby v pořadí dnů nastal zmatek?!

Skruž si zase lehl do postele, ale ať přemýšlel a lámal si hlavu, jak chtěl, jasné mu nebylo nic. Vlastně ani moc přemýšlet nechtěl, protože víc na něj dorážely jiné myšlenky. Marleyův duch mu nešel z hlavy a pochybnosti mu hlodaly mozek.

„Byl to sen, nebo nebyl?“

Když hodiny odbily ještě tři čtvrti, vzpomněl si, že mu duch slíbil, že přijde, až na hodinách udeří jedna. Umínil si, že bude vzhůru, až ta hodina přijde, ale stejně by se mu usnout nepodařilo. Čtvrthodina však byla dlouhá a nesnesitelně se vlekla. Až konečně úder hodin dolehl k jeho napjatému uchu.

Bim, bam! „Čtvrt!“ počítal Skruž. Bim, bam! „Půl!“ Bim, bam! „Tři čtvrti!“ Bim, bam! „Celá hodina!“ zvolal Skruž. „A kde nic tu nic,“ oddychl si zhluboka.

To dořekl, ještě než odbil zvon tlumeným a dutým zvukem jednu.

Vtom se v pokoji zablesklo ostré světlo a závěsy u jeho postele se otevřely. Tam, kde měl Skruž obličej, je rozhrnula cizí ruka. Skruž sebou trhl, a najednou se ocitnul tváří v tvář nadpozemské bytosti tak blízko, jako já mám teď blízko k vám.